

Ой бухало
 Нощна птицо,

Запѣ гусляр-атъ пакъ, и отиде подирь алай-
 атъ комисовъ. Комисъ влѣзе въ церквѣ, а Са-
 муилъ со стражѣ-тѣ запрѣ ся прѣдъ врата-та.
 Народ-атъ ся навалише около церковнѣ-тѣ
 оградѣ, и оплак'ваше смръть-тѣ Петровѣ.

— Чувате ли царь-атъ умрѣль.

— Какъ умрѣль, кѣде к умрѣль?

А гусляр-атъ пѣмше:

Охъ уви ся около му хытъръ врагъ,

Въ мощны грѣди го удари остъръ ножъ!

Та грѣмнѣ и поехтѣ гѣта гора,

Тя грамѣше, жалио си наричаше:

Охъ искара му душѣ-душицѣ врагъ,

Тя прѣзъ ясно гърло прѣминуваше,

Та прѣзъ сладкы уста си издышаше!

Оле, изворъ тошла крѣвь бликиѣ,

Та потече слѣдъ душѣ, като рѣка!

Отъ гнѣзда фрѣкнѣхѣ черны гарваны,

Та на бѣло тѣло ся наспуцахѣ:

Тѣло бѣжѣтъ, страшно грачѣтъ гарванскы:

Охъ затри царя лѣстивъ и хытъръ врагъ,

Никой не погрѣба царя-краля си

Да го законамъ у сръдца-та си.

— Оле-ле убили сѣ царя Петра, съ гласъ

завыка народ-атъ.